

ROSNÍČKA^{vz.} 86

MYSLET ZNAMENÁ HOZVRACET BRANNOST

26.dubna 1986

Rosnička vz.86

č.7

SOCIÁLNÍ STUDIE DVOU ZPÍVAJÍCÍCH SLÍPEK A NEJEN JICH

Poznal jsem je před necelým rokem pod horou Říp. Přicházím po silnici lipovou alejí a už z dálky vidím Boba, kterak mě vítá staroslovanským pozdravem. Milé přivítání. Boba mám rád. Jenže za ním sedí na zemi něco, co se podobá dvěma dívčinám oblečeným v hrubých čatech z pytlů a dvojhlasně to vyzpěvuje "Vino na kuráž a k ránu dvě hodiny spánku", doprovázeje se na kytary a směle se na mě šklebce. Ten víkend jsem poznal, že ty dvě holčičky pěkně zpívají, je jim sedmáct, umějí sprosté říkanky, to bylo tak všechno, co jsem o nich tehdy věděl. Pozval jsem je k nám na country bál, aby zahrály ve folkovém odpoledni. Od srpna do 20. září probíhala mezi námi zoufalá korespondence, která vyústila v beznadějnost jejich návštěvy bálu. Důvod prostý a pochopitelný - rodiče, škola. Pak jedu v sobotu, v den bálu pro někoho do Choceň na nádraží a v Darebnicích po mostě jdou ony dvě s kytarami. Musí hrát co nejdříve, v sedm večer jim jede vlak do Prahy, který slíbily rodičům. Hrají půl hodiny, pak ještě půl hodiny před sedmou a jsou pryč.

Jejich vystoupením a hlavně příjezdem jen na pouhé odpoledne si získaly sympatie všech účastníků bálu. Vystoupení se jim povedlo. S jednoduchým kytarovým doprovodem dokázaly z melodicky jednoduchých písniček udělat "koncert". Závěr vyrezonoval tak působivě, že to nečekali ani posluchači ani dívčiny - dokonalá soustředěnost publika, soumrak, lahodící tóny přesných dvojhlasů, zaskočenost dívčin z tak vřelého přijetí Toto všechno je vzpomínka, tedy minulost. Zkusme nastavit zrcadlo přítomnosti, týkající se našich dvou děvčátek a trochu zapolemizovat i o jejich budoucnosti?!

PŘÍTOMNOST,otázky...odpovědi...Hošpeska...Rejka...PŘÍTOMNOST :

Proč Hošpeska ? - Jmenuji se Hošpesová. Moje jméno si nikdo nemohl zapamatovat a když si ho konečně vryl do paměti, začal mi tak vítězoslavně říkat.

Proč Rejka ? - Stále někomu někoho připomínám. Odnese la to Rejka Kitamoniová ze seriálu Goro, bílý pes!

Nelezete si někdy při zpívání na nervy ?

Na to zatím nemáme čas.

Co říkáte těm třem bláznům - Myšákovi a Frimlovi ?

Toto trio máme rády. Jsou to fajn kluci. Obzvlášť Myšák - toho známe. Ale neměl se ženit.

Uvažovaly jste o tom, že by vás někdy hrálo společně víc než dvě ?

R: Uvažovali o tom jiní, s nimiž jsme se daly letos dohromady - klarinetista Roman a jeho kamarád Martin, docela nám to ladí a baví nás to. Kluci tvrdí, že po maturě dáme dohromady skupinu. My se k tomu nevyjadřujeme, ono se to nějak vyvrbí.

H: Ehtěly bychom spíše upoutat jako dvě zpívající slípky.

R: Skupin je hrozná spousta a tvorba by musela být špičková, aby to za něco stálo.

H: Navíc jsem ještě nikde neviděla hrát dvojici holek s kytarama.

Co vaše hudební sny a cíle ?

R: Můj cíl je úplně jiný než folkový, ale hudební je. Chci dělat zpěv převážně vážně, i když si myslím, že se s folkem určitě někde potkáme. Rejko k tomu dopomůže.

R: Sen bych si raději nechala pro sebe. Cíle nejsou pevně určené, hrajeme si víc pro sebe a pro radost ze zpívání než pro potřebu se někam hrabat.

Jakou hudbu máte rády ?

Bereme každého, kdo to umí, ať je to jakákoliv oblast hudby, takže od každého něco.

Neměly byste vzhledem k vašemu věku a pohlaví dělat raději nějaký lehčí a veselejší žánr než je folk - třeba pop music ?

Nemyslíme, že pop music je veselý hudební žánr.

Slyšely jste o nebezpečí popularity ?

R: Slyšely jsme o tom a stavíme se k tomu asi takhle : člověka to samozřejmě potěší, ale musí si dávat bacha na to, aby mu sláva nestoupala do hlavy. To je ale známá fráze.

H: Jáme rády, když vystoupení zvládnem, všechno vyjde, je dobrá atmosféra a líbíme se. Nerady spíme na vavřínech, postel je postel.

Co je v životě nejdůležitější ?

R: Když člověk dosáhne toho co chtěl, o čem snil a za čím šel. Když to, co dělá každý den dělá rád a navíc mezi těmi, s kterými nějakým způsobem srostl.

R: Nejdůležitější je zdraví a existence někoho, na koho se můžeš spolehnout. Mám ráda zpívání, recesi, veselou náladu, volnost, pobyt mezi kamarády... Prostě žádná zodpovědnost a snaha "užívat si"...

Slepičí song /Rejka/

Lidi si občas domýšlí
na jaký objev to nepřišli !
Ale to, že jsou ženský slepice,
je každý z nás jasný jistě nejvíce
Předvedeme vám teď dokonalý obrázek,
jaký je to dokonalý obrázek,
když se sejdou dvě ukecaný příšery
a probírají spolu nový poměry
/drbárna -
- probírání nových poměrů/

Hádky, ty jsou taky běžně k vidění
tam, kde se sejde více dívčích stvoření
pro názory na krásu a na módu
jsme schopný vjet si okamžitě do vlasů
To jak hádáme se procítěně, bez úvah,
na svou stranu nakláníme mísky vah,
jen at mi ta druhá vlaze na zóda,
mě vůbec nezajímá její nová paráda :

/hádky/

Co je naší další velkou neřestí
a neprospívá to nijak naší pověsti
je, že každou novou zprávu, co se dozvíme
pošleme dál, i když opak slíbíme
Drbat všechno, pomlouvat a závidět,
každá umí klady druhé nevidět,
debaty nemívají valnou úroveň,
když hovoří dvě a více dívek zároveň :

/obě najednou - každá o něčem jiném/

Správná dívka si to, že je slípka, moc nebere,
společně s náma se tomu všemu zasměje,
s pravdou se totiž nedá nic podniknout,
kdo chce, at si hledá cestu jak z drůbežárny uniknout.

Vyzýváme pokolení slepičí,
at s mužskejma si nervy neničí,
protože každý člověk aspon trochu myslící
ví, že pro šťastný život potřebuje
i tu slepici.

Rusalka /Hošpeska/

Stuď z vlastní krásy
a zlatavé vlasy,
plet hebká jak klubičko,
pavoučí nit
Tančí a v písní
už na prince myslí,
zas jedna Rusalka
k lidem chce jít

R : Neblázni, Rusalko, pro jednu lásku
nespěchej z říše své, nespěchej k nám,
strneš, až poznáš nás, tu lidskou chásku
/: počkej a slyš - dobrou radu ti dám :/

Vrat se zas domů,
nezazlívej tomu,
kdo pobláznil srdce tvé,
k sobě tě zve
Věš, trvá to chvíli,
on nezná cit víly,
jinou pak svěst se dá,
řekne ti ne

R : Neblázni, Rusalko, vidím v tvých očích
touhu tak silnou až tají se dech,
nevěříš a jedné hvězdnaté noci
/: uslyším ze tvých úst bolestný vzdech :/

Vím, chceš mít ráda,
jemu ukaž záda,
podívej, přišel ten,
kdo má tě rád
Ze nic o tom nevíš,
vždyť slepá být umíš,
ale zkusíš to, najednou
z trosek je hrad

R : Teď blázni, Rusalko, směj se a jásej,
končí jen ti, co dál neumí jít,
semínka lásky i mezi nás zasej
/: i my někdy dovedem za věc se bít :/

PŘÍTOMNOST.....přítomnost.....přítomnost :

Kdo z vás jezdí na folkové a trampské hudební festivaly, ten moc dobře jejich publikum. Publikum, kde převládají právě kluci a holky ve věku, kdy rodiče povolí první vandry, sice s obavou, ale přece jen s nadějí, že v lese a mezi těmi trampy se z jejich dítěte nestane fetiš a notorik. Takto vzniká poměrně široká sociální skupina mládeže - nazveme je třeba "festivaloví trampí" - většinou totiž první samostatně krůčky trampů-nováčků vedou právě na zmíněné festivaly. Mají tady párky, muziku, na co koukat, co poslouchat a většinou se dá stihnout i poslední vlak domů. Neironizují, to je v pořádku, ale pouze

do toho momentu, kdy pojmem tyto festivaly jako výchozí bod, jakýsi odrazový můstek pro činnost, která by měla následovat. Totiž nutnost chápat festivaly jako akce inspirující, ukazující ve světle naše příklady - muzikanty a organizátory - - lidí z masa a kostí, ne o moc starší než jsme my sami. Samozřejmě - v klidu si poslechnout nám blízké písničky a setkat se s kamarády - to je zdánlivě nejdůležitější, ale já si troufám tvrdit, že v tomto je právě kámen úrazu. Totiž že na úlohu inspirativní valná část festivalového lidu nepřikládá správnou váhu, a jsme u jádra věci. Objeví se pojmy stereotyp, konzument - prostě všechny fráze, které tak rádi hlasitě deklamujeme s Honzou Nedvědem a dalšími, aniž bychom si uvědomili, že jsme kolikrát sami jedna velká fráze.

Komu se zdá, že jsem ztratil nit analyzující problém Rejky a Hošpesky, nemá pravdu. Právě jsme se potkali s dvěma děvčaty, které jsou odkojena z láhve festivalového trampířství. Není to špatně ani dobře.

BUDOUCNOST.....Rejka.....Hošpeska....budoucnost...?.....:

/ještě poznámka - obě zpívají jako sólistky souboru Špalíček, produkujícího jihočeské lidové písničky, který je jejich kolébkou, kterou jim v žádném případě nechci upřít, avšak dnes je trápím coby "folkačky" a to právě narozené, ptáte-li se proč, čtete dál.../

...Rejka a Hošpeska začaly skládat vlastní písničky. Vykročily po úzké kladině, ve směru k JISTOTĚ, PODSTATĚ a SOUVISLOSTI. Nic vážného se jim nemůže stát, kdyby spadly, kladina PRO NĚ není vysoká. Je však moc a moc dlouhá a vratká, prostě záludná. Po čase se z ní člověku člověku začne točit hlava a musí se někoho přidržet.

Ale ty dvě vstaly a vykročily. Na první pohled na nich dnes poznáme odkud se tu berou, kdo je inspiroval k cestě, ale kam až dojdou bude záležet hlavně na nich samotných. Mají předpoklady k dlouhé cestě, ale ta je skoro celá před nimi. A na tom, jak budou pozorovat a chápat svět kolem sebe, bude záležet, jestli se budou ubírat správným směrem. Obě mají velký talent MUZIKÁLNOSTI a zatím raději zpívají a hrají, než o tom mluví - což DNES - pro ně - je moc dobré. Držme jim palce, jejich maturita čeká za dveřmi nejen ve škole.

Pionýrská vedoucí

Jedna z nejdokonalejších věcí jsou váhy
Kdysi jsme se s děčkama z koleje strašně hádali
jestli fungují i na Měsíci
Já tvrdím, že určitě
protože :
Kde jedno nevyvažuje druhé, tam není něco v pořádku
A dá se to úplně odhmotnit

Říká se, že láska je věda
Což je úplná blbost /řekl by zamilovaný ušák a naruživý vědec/-
- Láska je cit
věda je rozum
ale pokud se cit s rozumem nedomluví na rovnoprávnosti
zas a zas není něco v pořádku

Zdánlivě jasné a banální úvahy
Proč ale všichni ti, kteří mi tvrdí, že váhy na Měsíci nefungují
nejsou milováni ?!

Noční košilka pro princetnu

Rozlehlá paní, paní na solidním podstavci podepřeném dvěma mohutnými, jak v zábradlí kůru tlustými, sloupy, stála u pultu a vybírala :

"Nějakou noční košilku, pro Janičku, to víte", vzdychla.

Prodavačka nasadila výraz radosti nad tím, že paní má vnučku (i když na to ještě nevypadá), chytrou a krásnou vnučku (vlastní jiné nebývají), ale v jejím moudrém pohledu zableskl i soucit k údělu babiček, které pro své potomstvo musí utrácet svůj měsíční plat. Mnohoznačné jsou pohledy prodavaček.

"Podívejte, co jsme dostali", složený balíček vyklouzl z igelitu a pokryl pult, "je to mako."

• A byla to skutečně košilka z jemné bavlny, příjemná na omak,

Žlutá s barevným, jemně laděným obrázkem chlapečka a dívky ve viktoriánském oblečení, jak se polibkem loučí před spánkem.

"To by se jí mohlo líbit a není drahá. Děti mají obrázky rády," pohodila košílkou ve vzduchu prodavačka. Holčička měla veliký čepec na kaštanových vláskách stočených do dlouhých lo-ken.

"Není to špatné," připustila paní a přiblížila k očím cenovku. Chlapeček držel v ruce petrolejovou lampu, "Ale jí by se to nelíbilo." Cena 110 Kčs. "Víte, ona je teď v takových le-tech, furt by si hrála na princesnu. Něco takovýho," (tučnými prsty naznačila kanýrky) "nemáte ?"

Druhá z pytlíku jen vyjela. (Při dotyku dvou umělých hmot nedochází takřka k žádnému tření.) Košílka z jasně růžového silo-nu metala blesky. To je onb, podebrany živutek, nabírané rukávky jedna radost, 75 Kčs.

"No to ji překvapím," usmála se mocná paní a otevřela peně-ženku, "ta bude šťastná !"

A paní prodavačka se také smála a říkala svým pohledem, ru-ce samostatně balily zboží, jaká tohle je obdivuhodná babička, jak dokonale zná tajná přání své vnučky.

Janička ulehla v košilce, která klouzala po vypjatém prostě-radle jako zběsilá a dělala všechno jiné, než aby sála pot. A zá-viděla Evičce, jež předevečírem dostala bavlněnou košílku s chla-pečkem a holčičkou, prý úplně kouzelnou. Holčička má starodávny čepeček a pihovaty chlapeček drží petrolejku namalovanou tak, ja-ko by svítila.

Hřeben

Včera jsem dostal moc smutnej dopis
Tak dlouhej a smutnej, že mi při něm
zhasla i cigareta na popelníku
Nastala úplná tma
Pomalu jsem v šuplíku našmátral obálku a papír,
abych napsal odpověď
Tak strašně jsem chtěl tu nešťastnou hlavičku
pohladit po vlasech ...
Ale ta tma se rozlila okolo mě i ve mě
s takovou důkladností.

... zeleně fosforeskující zapalovač na stole
mi však připoměl,
že světlo nepřestalo a nikdy nepřestane existovat
malá jiskřička

a vešlo se do ní tolik věcí -
rozžehnutí zářivky
otevřené okno
vonavá káva
zelené strašidýlko
v záhlaví dopisního papíru

a pak už zběsilý proud
kotrbatých písmen, během hodiny poskládaných na osm stránek

nepohladil jsem tu nešťastnou hlavičku po vlasech
ale určitě jsem ji roucuchal
a snad jí půjčil maličký hřeben
Snad
až se tím hřebenem bude česat
po chvíli
vyplázne několikrát jazyk na zrcadlo
a v očích se jí objeví ta fosforeskující jiskřička

Malé železniční neštěstí

Teprve když průvodčí proběhla kolem dveří kupé podruhé, uvědomili si cestující, že už stojí nějak dlouho. Do noční tmy svítilo jen modré orientační světlo na stropě a z chodby dopadalo trochu světla od vzdálené zářivky.

"Couváme do Berouna," bylo slyšet její uspěchaný hlas. A na otázky, jaké bude zpoždění, odpovídala, že asi dvě hodiny.

"Ach," protáhla se paní, již bylo v šeru kupé vidět nejvíc, protože seděla hned u dveří, "zase nějakýj sebevrah."

Ostatní strnuli a zbystřili pozornost. Samí obyčejní lidé, nebyli dosud při vraždě ani sebevraždě. A teď...

"Sebevrah," znovu vzdychla paní u dveří. Tučná brada zcela zakrývala rolák svetru z umělé tkaniny.

"To jsou věci," přidala se její pomenší sousedka slabým hlasem, váhajíc dosud, má-li se stát svědkem krvavého mordu. Třetí mínila, že to budou muset vyšetřit. Ano, zpoždění vem

čert, teď jde o jiné věci. Detailní ohledání místa činu potrvá takové dvě hodiny, pak se umyjí koleje a pojedem dál. V Rokycanech mi ujíždí poslední spoj.

"Vedle v kupé..." promluvila bázlivá žena. Zbystřili pozornost a zaposlouchali se. Nic ne-

bylo slyšet. "To ticho," špitla.

Opravdu, hluboké ticho. Napětí houstlo. Co to ticho může znamenat? Ve tmě hledaly obličej té ženy, aby jí odpověděla. Po chvíli promluvila s osudovým tónem:

"A před chvílí tam byl takový smích a řev."

No to je strašné! Takže... ano, patrně tam zpoza zdi za mými zády se ozýval veselý ryk a smích, nevím, spal jsem, a teď... TICHLO. To znamená, že právě z toho kupé. Řada zad opřených o osudovou stěnu se odlepila od sedadel. Všichni pochopili hroznou skutečnost. Stačilo si v fraze sednout do vedlejšího oddělení, člověk by seděl naproti tomu chadákovi. Vzduch byl nedýchatelný, ale otevřít okno nikdo nechtěl, co když zrovna poblíž... ti mladí, proč jen pijí? Nebo drogy, takový

svinstvo...možná kvůli holce, fetovala, spustila se s jiným (grázlame) - žádná za to nestojí, nešťastníku ! Celý život před sebou. A co rodiče ?

Začali pomalu, pietně couvat. Musí uvolnit cestu, aby se k němu vyšetřovaleté dostali. Kdoví kolik kol přes něho muselo přejet a teď zpátky to samé, ale už to necítí, chudáček, vypadnout tak nešťastně. Chtěl skočit na násep, ale dvířka ho strhla rovnou pod kola. Zaspal Beroun, chtěl vyskočit, aby byl co nejdříve u maminky. Ještě na něho čeká a nic netuší. Bázlivá žena utřela slzu. Zastavili se sténavým pískotem brzd.

Asi po dvou hodinách znovu vyjeli. Všichni byli vzhůru a sledovali okno chodbičky. Neštěstí čekali na té straně, protože tam se dívala žena ve svetru z umělé hmoty. Náhle vstala, vyšla ven a otevřela okno. K ní se přidala jiná žena a nakonec i bázlivá, která zůstala stát mezi dveřmi a držíc se jejich okraje vyhlížela ven mezerou mezi těly dvou zvědavých a odvážných žen. Ostatní cestující čekali v šeru svých sedadel. První vyklonila svůj kulatý obličej s rozhodným černým, skoro chlapeckým obočím a nechala si cuchat tuhé kudrlinky vlasů. Souprava znatelně zpomalila.

Z dálky se ozval hluk a oni projeli kolem osvětleného místa, kde na sousední koleji dlouhý žlutý stroj pokládal kolejnice. Motala se tam spousta mužů v tmavých mundurech a hlučela pneumatickými utahovači šroubů. Po chvíli lokomotiva zabrala a rozjeli se rychleji. Ticho už nikdo neporušil. Paní s kudrlinkami si sedla a ihned předstírala usnutí. I ostatní tak učinili.

CESTA MLADÉHO BÁSNÍKA

Časy se změnilý a mladí básníci se již netrápí s brkem v ruce nad strofou : "Lydie luzná, když má tklivá harfa," jež se po několika dnech usilovné práce změnil na konečně "Lydie luzná, proč mé plavné pero".

Současný začínající básník využívá možnosti volného verše a vytváří rozlehlé, hluboce filozofující plochy :

Šed kousek za městem

Šedé,

modré,

žluté,

bílé,

BÍLÉ jsou Domy kolem nás...

Lidé ??? PSI ??? P t á c i ? ! !

Kočky ... nebo snad...

N e k o č k y ?

?

?

VŠE JE ŠEDÉ

(ale v dálce...

SVĚTLO !!! J e m i s v ě t l o !

J e !

Mladý autor může zamysleným výrazem nad textem (deklamovat se takový projekt nedá) naznačit, že dílo má hlubší smysl, přehršel náznaků a symbolů, tolik, že připomíná egyptské pyramidy, z jejichž rozměrů se dá vypočítat vše od zemského poměru po datum narození příštího amerického prezidenta. Navíc stihne takových prací za jednu vyučovací hodinu i pět. (Většinou se odehrávají na městském smetišti) Jeho soused, také básník, lopotící se s přísnými pravidly rýmu, snaží se najít svůj výraz ve společensko - historických procesech :

Sešla se rada nad zaltou díží,
pánů nad svými městy,
hlavy jim velké starosti tíží,
lidské jim hrozí pěsti.

Jednomu z nich řekly : Ty kmete,
jsi naše tasemnice,
jednou tě naše síla už smete,
my nechceme tě více.

Dále použije sledu pádových otázek :

"Kdo pomůže starému vládci,
udržet lid ve své práci ?
koho se budou lidé bát
a na tyrana pracovat ? ..."

Jindy naznačí problém lidské přetvářky a přežitků minulé společnosti :

"Říkal si soudruh,
byl to pán,
když se posadil za soustruh,
založil klan."

I smutný osud emigrantů ho pohne k :

"sešlo se jich tam víc,
na jihu, u hranic."

Jiný mladý autor balancuje mezi formami, střídavě je zavrhuje, ale hlavně :

"Na všechno chlastat,
holku s sebou mít,
tiše ji laskat
a pít a pít a pít."

"Kašlat na klobouky,
nebát se bát,
chodit třeba v pytli od mouky,
na všechny ..."

V těch letech má člověk především problémy sám se sebou. (V dalším životě taky, ale myslí, že ne) To se odráží i v tvorbě :

Včera časně zrána,
mě probudila vrána,
Krákala temným basem,
však neznámým mně hlasem.
Krákala o utržené kopretině,
o vadnoucí, o květině.

Květinou je míněna spolužačka Stána, kterou autor horlivě miluje, ale ona ho přehlíží. Proto ji s cynismem básníkům vlastním v básni zneuctí a pošle. Sama Stána píše především :

"A přišlo ráno,
ráno s jasným čerstvým sluncem.
'Jsem dva' šeptám tobě a ty mně.
Rohádka noci se šťastným koncem."

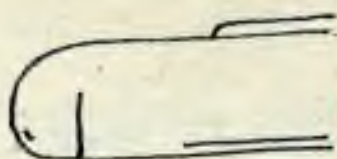
Básníci s přelomem dvacítky valem v. mírají, ale pár jich zůstává. Jejich doménou zůstávají volnoveršové, již učešané básně :

"Šedý telefon s ohmataným sluchátkem
úpěnlivě vyzvání
v prázdné kanceláři, opuštěné místnosti,
kam už léta nikdo nepřišel,
zvoní a prosí."

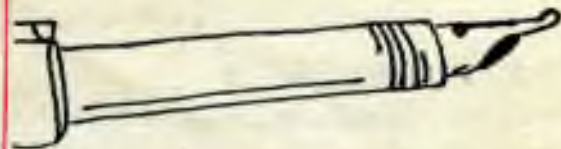
Dílo nese název **OPUŠTĚNÉ VOLÁNÍ** a básník je s výrazem ukřivděného a nepochopeného génia uloží do šuplíku, kam plným právem patří. "Opuštěné volání" (bohužel je slyšíme kolem sebe příliš často) by šlo napsat jednoduše v próze :

"Šedý telefon, sluchátko ohmatané, úpěnlivě vyzvání do prázdné kanceláře, opuštěné místnosti, kam už léta nikdo nepřišel, vyzvání a prosí."

A najednou je to zoufale málo, muselo by se k tomu přidat šmátrání, klepání, mrtvé dívčí tělo a podobné věci, aby to v prózodii samostatně obstálo. Zůstane-li však v podobě básnické, zaplní celou jednu stranu další (chystané) autorovy sbírky.

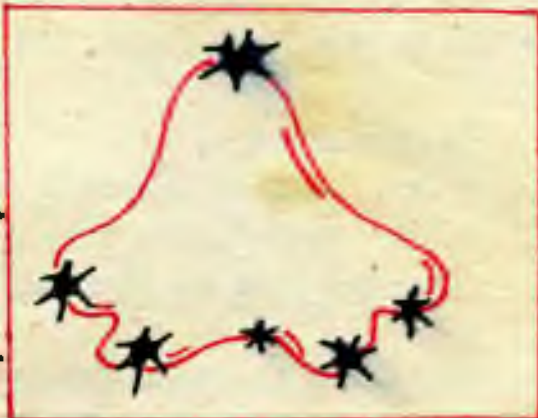
1. ČÁST BÁSNÍKOVY PERA

2. ČÁST BÁSNÍKOVY PERA

Z á b a v n ý h o r o s k o p - G U M A

šťastné číslo : 1 000 000 a více
oblíbená rostlina : kaučukovník
oblíbené zvíře : chameleon

Šťastlivce, narozené ve znamení Guma, čeká slastný a bohatý život. Pro něho jsou již od patnácti let vystrojeni zeleným sukem, charakteristickým červeným lampasem (správněji "všivkou") na vnějších švech kalhot, a neustále se zvyšujícím počtem zprvu stříbrných, posléze zlatých hvězdiček na náramenících saka. Jejich finanční zabezpečení je štědré, existují dokonce tučné honoráře za tzv. "podepsání". Tito jedinci jsou neposednými cestovateli, avšak pouze v rámci naší vlasti, po níž se stěhují z místa na místo. Kočovní život je zvláště lákavý pro příslušníky rómské národnosti, jež je hned po východnářech v armádě nejvíce zastoupena.

Jejich projev je rázný, věcný a ukázný, nikdy se neponižují prošením, jejich city jsou překryty řády, které hovoří jasně. Vojáci vlastníci o jednu a více hvězdiček méně než druzí, jsou k těmto plně oddáni a srdečně vyhovují všem jejích žádostem, což tyto jedince naplňuje zdravým sebevědomím a sebeuspokojením. Až na výjimky nebývají rozptýlováni zbytečnými problémy civilního života jako je kultura, filosofie či věda, neboť mají vypracovaný vlastní a dokonalý systém, který je po všechna léta jejich čestného poslání činí se sebou naprosto spokojenými jedinci lidského pokolení.

Pozn.redakce :

Další pokračování populárně naučného seriálu "Teorie piva" se pro onemocnění MUDr.Hradeckého odkládá na příště.